

Ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς

«Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικήτω ἐν ὑμῖν πλουσίως»
(Κολασ. γ' 16)

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρανοῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ λαϊκοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν οὔτε νὰ περιφρονοῦν ἓνα πολυωφελὲς δῶρο τῆς Θείας Εὐσπλαγχνίας, γιὰ τὴν πνευματικὴ τους οἰκοδομή: τὴν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Βεβαίως, εἶναι δυνατὸν νὰ μελετᾶ κανεὶς τὴν Ἁγία Γραφή, ἀλλὰ γεννῶνται ὠρισμένα ἐρωτήματα: ἄρά γε, ὁ «λόγος τοῦ Χριστοῦ» διαμένει μέσα του «πλουσίως»; Κάθε πότε τὴν μελετᾶ; Τὴν γνωρίζει ἐπαρκῶς; Ἀποτελεῖ Αὐτὴ φωτεινὸ ὁδηγὸ καὶ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς του; Ἀσκοῦν τὰ ἱερά Κείμενα στὸν ἐσωτερικὸ του κόσμον, τὴν καρδιά του, δύναμι καὶ ἐπιρροή;

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς συμβουλεύουν νὰ ἐφαρμόζουμε τὴν ἀδιάλειπτη καὶ εὐλαβῆ ἀνάγνωσι τῶν Ἁγίων Γραφῶν, οὕτως ὥστε ἡ συνεχὴς αὐτὴ προσπάθεια νὰ ἐξοικειώσῃ τὴν καρδιά μας μὲ τὴν Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ νοῦς μας δὲ νὰ *κολυμπᾷ* κυριολεκτικὰ σὲ Αὐτήν: τότε καὶ οἱ πράξεις μας περισσότερο ἄνετα καὶ ἀβίαστα θὰ γίνουν εὐαγγελικές.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ Μέγας Παχώμιος, ὁ Πατὴρ αὐτὸς τοῦ Κοινοβιακοῦ Μοναχισμοῦ, ἐγνώριζε ἀπὸ στήθους

τὸ Ἰερὸ Εὐαγγέλιο καὶ παρακινηθεῖς ἀπὸ Θεῖα Ἀποκάλυψι, ἐπέβαλλε στοὺς μαθητάς του τὸ καθήκον νὰ ἐκμανθάνουν Αὐτό, ὥστε νὰ τοὺς συνοδεύῃ καὶ καθοδηγῇ παντοῦ.

* * *

ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ προσοχὴ χρειάζεται, ὥστε νὰ μὴ διαβάζεται τὸ Βιβλίον τῆς Ζωῆς διανοητικά, γιὰ *«ὕψηλές πτήσεις»* ἢ ἀπὸ περιέργεια καὶ γιὰ νὰ ἀποκτηθοῦν γνώσεις· ἀπαιτεῖται νὰ Τὸ διαβάσουμε μὲ τὰ ἔργα μας, δηλαδὴ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ Του, προκειμένου ἢ Ζωὴ Του νὰ γίνῃ ζωὴ μας.

Αὐτὸ θὰ τὸ κατανοήσουμε καλύτερα, ὅταν προσέξουμε τὴν ἐξῆς ἀπλῆ, ἀλλὰ τόσο βαθειὰ ἀλήθεια: ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀρχίζει μὲ τὸ Ἰερὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ματθαίου, τὸ ὁποῖο μᾶς καθοδηγεῖ στὴν *πράξι*, δηλαδὴ στὴν τήρησι τῶν Ἐντολῶν· καὶ τελειώνει μὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννη Θεολόγον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ αὐτοὺς ποὺ καθαρίσθησαν μέσῳ τῆς *πράξεως* στὴν ἔνωσι μὲ τὸν Κύριόν μας, δηλαδὴ στὴν *θεωρίαν*.

* * *

ΑΛΛΑ, ἂς μὴ νομίση κανεὶς, ὅτι ἡ μελέτη τοῦ *«λόγου τοῦ Χριστοῦ»* εἶναι ἓνα εὐκόλο ἐγχείρημα καὶ ὅτι ἐπιτυγχάνεται μὲ τὶς ἰδικές μας γνωστικὲς ἰκανότητες: ἡ προσευχὴ, μὲ πνεῦμα συντριβῆς καὶ ταπεινώσεως, εἶναι ἀπαραίτητη, ὥστε νὰ ἀνοίξῃ ὁ Θεῖος Παράκλητος τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ μᾶς *ἀποκαλυφθοῦν* οἱ Θεεῖς Ἀλήθειαι.

Ἐπίσης, ἐφ' ὅσον ἡ ἐρμηνεία τῶν Ἁγιογραφικῶν Κειμένων εἶναι δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὀφείλουμε ἐπιμελῶς νὰ ἀποφεύγουμε τὶς ἰδικές μας *εὐκόλες* ὑποκειμενικὲς ἐρμηνεῖες· πρέπει νὰ καταφεύγουμε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ εὐλάβεια σὲ τὶς ἐρμηνευτικὲς ἀπόψεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀκόμη, δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀσήμαντο καὶ ἀνάξιον προσοχῆς· ἀντιθέτως, ὅλα ἐκπέμπουν τὸ Φῶς τῆς Χάριτος καὶ ἐπομένως ἡ μελέτη Της πρέπει νὰ γίνῃ μὲ πολλὴ εὐλάβεια, προσοχὴ καὶ ἀφοσίωσι.

* * *

ΟΙ ΘΕΟΦΟΡΟΙ Διδάσκαλοι τῆς Πίστεώς μας συμβουλεύουν τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς νὰ μελετοῦν ὀρθιοὶ τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὰ Ἱερὰ Λόγια· καὶ στὴν περίπτωσηί ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν κάποιος μελετᾷ τὸν Θεῖον Λόγο γονατιστὸς ἢ καθήμενος – καὶ τοῦτο συγκαταβατικῶς, τότε ἡ εὐλάβεια, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ κατάνυξις καὶ ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ κυριεύουν τὴν ψυχὴ του.

Ἔνα ἐκπληκτικὸ παράδειγμα εὐλαβείας πρὸς τὰ Ἱερὰ Βιβλία τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας διασώζεται ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο: οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς του εἶχαν συνήθεια, ὅταν ἔμελλαν νὰ ἀναγνώσουν κάποιο Ἱερὸ Βιβλίον, νὰ νίπτουν πρωτίστως τὰ χεῖρά τους καὶ κατόπιν νὰ λαμβάνουν τὸ Βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν· καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐδιάβαζαν ἀσκεπεῖς, οἱ δὲ γυναῖκες ἐκάλυπταν τὴν κεφαλὴ τους!...

«Εὐθέως γοῦν συστελλόμεθα καὶ τὰς χεῖρας νιπτόμεθα, ὅταν Βιβλίον βουλώμεθα λαβεῖν. Ὅρα καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως πόση εὐλάβεια; Καὶ γυνή, κἂν ἀκατακάλυπτος ᾗ, περιτίθεται εὐθέως τὸ φᾶρος (τὴν καλύπτρα), τῆς ἔνδοθεν εὐλαβείας τὸ δείγμα ἐνδεικνυμένη· καὶ ἀνὴρ, ἐὰν κατακεκαλυμμένος ᾗ, γυμνοῖ τὴν κεφαλὴν. Ὅρα πῶς κήρυξ γίνεται τῆς ἔνδοθεν εὐλαβείας, τὸ ἔξωθεν σχῆμα;».

* * *

ΛΟΙΠΟΝ, «ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖται ἐν ὑμῖν πλουσίως»!... Ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα εἰς τὰ δυσκολώτερα· διὰ πράξεως καὶ θεωρίας· μετὰ προσευχὴν καὶ εὐλάβειαν· μετὰ ὁδηγοὺς τοὺς Θεοφόρους Πατέρας.

† Δ' Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ,
17/30. 10. 2005

